

КОВАЧЪ

Тлѣятъ въ огнището бледи искри.
Удряй, ковачо, кови до забрава!
Ти не зовешъ и не чакашъ зори —
Слънцето въ черната пѣсень изгрява.

Тежка умора дѣсница надви.
Презнощъ е вече надъ стрѣхитѣ тъмни,
ала, ковачо, не спирай, кови —
никога нѣма за тебе да съмне.

Колко далече преваля нощъта!
Тръпне въвъ свода зорницата ясна.
Тукъ край огнището твоя баща
нѣкога съ чука въ ржцетѣ угасна.

Помня — надъ преспитѣ буря изви,
буря вещаеше свода тогава...
Удряй, ковачо, неспирно кови
черната пѣсень на смутъ и забрава...